

Палко люблячи світ

Рубрика "У спільноті святих" сьогодні дає нам змогу якщо не почути живий голос святого Хосемарії, то прочитати уривок із його проповіді, яку він прочитав у кампусі (студмістечку) Університету Наварри 8 жовтня 1967 р.

05.10.2010

Дехто бажає представити християнське життя виключно духовним і вважає, що ним живуть особливі, чисті люди,

далекі від нікчемного світу або ті,
що принаймні терплять його,
доки живуть тут, на землі.

Коли бачення є таке, то
християнське життя
зосереджується в храмах. Бути
християнином – означає ходити
до церкви, брати участь у
священнодіях, займатися
церковними справами, одне слово
– жити в особливому, окремому
світочку , немовби в присінках
раю, доки інший, звичайний світ
іде своїм шляхом.

Ми відкидаємо таке перекручення
християнства. Християнське
життя протікає у *звичайному* світі.
Діти мої, де ваша любов, ваша
праця, втілення ваших устремлінь
– там місце вашої повсякденної
зустрічі з Христом. У круговерті
звичайнісіньких подій, серед
найбільш земних, матеріальних

речей ми маємо освячувати себе,
служачи Богові та людям.

Бог чекає на нас щодня у
лабораторії, в операційній, у
казармі, на університетській
кафедрі, на фабриці, на заводі, у
майстерні, в полі, у сім'ї, тобто –
всюди, де трудяться. Є щось
божественне і сокровенне у
найпростіших речах, і кожен з вас
має це *щось* відкрити...

Я хотів би, щоб ви уникли
поширеної спокуси подвійного
життя: по один бік – життя
внутрішнє, зв'язок із Богом, а по
інший, геть окремо – професійне,
соціальне, сімейне, де юрмляться і
кишать дрібні земні справи.

Ні, діти мої! Ми так жити не
можемо! Ми – християни, а не
шизофреники. Життя – одне, його
ми й маємо освятити, наповнити
Богом і плоть, і дух. Іншого шляху
немає. Або ми навчимося

віднаходити Бога у повсякденному житті, або взагалі Його не знайдемо.

Запевняю вас: коли християнин виконує з любов'ю найдрібнішу справу, ця справа сповнюється слави Божої. Нам здається, що земля і небо стрічаються на горизонті, а вони сходяться у нас у серці, коли ми освячуємо буденне життя.

Освячуйте буденне життя: у цих словах – ціла програма християнського життя. Полишіть мріяння та вигадки: "Ах, якби ото я не оженився! ...якби мав іншу професію ...був здоровіший ... молодший ...тверезіший..." Тверезо зверніться до найбільш насущного, до найочевиднішої реальності: де вона – там і Господь.

Людина, яка знає, що Христа можна знайти не тільки у храмі, а

й у світі, любить цей світ. Вона намагається здобути хорошу освіту, їй хочеться стати вченою та вмілою. Проблеми, які виникають довкола неї, вона вирішує вільно, а рішення, як завжди у християн, обумовлені і власними роздумами, і смиренною покірністю волі Божій, яка проявляється в усіх подіях, важливих та неважливих.

Вчення про християнську свободу, співіснування й розуміння – надзвичайно важлива частина тієї звістки, яку несе *Opus Dei* . Люди, які прагнуть служити Христові у Ділі Божому – *такі само громадяни, як будь-хто інший* , ось тільки вони намагаються до кінця виконувати своє християнське покликання, відчуюючи всю міру своєї відповідальності.

"Католицький Вісник", № 18
(495), 2010

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/palko-
liubliachi-svit/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/palko-liubliachi-svit/) (12.08.2025)